

Bye Bye Đà Lạt

Tôi về Đà Lạt còn ai nữa / đón đợi tôi về Đà-Lạt-tôi? Tôi hỏi thăm, và, tôi được biết: Không ai còn nữa đợi chờ tôi...

Khổ thơ chút xíu, hai vần điệp! Mở một bài thơ...thế, thật buồn! Hơn bốn mươi năm đời đổi khác...còn chăng Đà Lạt đất-Quê-Hương!

Những người thương mến, ngay con cháu...nay ở đâu rồi hỡi phấn thông? Tôi hỏi rừng thông thưa thớt núi, tôi quay lui mất những khu rừng...

Tôi hỏi những người đi ở chợ, đáp lời tôi hỏi, giọng "ngoài kia": "Thưa, tôi không biết, tôi không biết, tôi cũng là người-bỏ-xứ đi!".

Tôi hỏi...để rồi tôi hết hỏi, nhà xưa bảng số của nhà xưa...mà người xưa chẳng trong nhà đó, con chó ngóc đầu, sợi xích khua!

Tôi về khách sạn, tôi nằm xuống. Tôi ngó ra ngoài, chỗ nghĩa trang: không phải, đó là khu phố mới, mỗi đầu đường đứng một Công An!

Tôi ráng dỗ tôi vào giấc ngủ, coi như tôi chẳng có-đi-về!

*

...Tôi kéo valise, nhờ Quản Lý: "Gọi giùm tôi một chiếc taxi!".

Người Quản Lý cười, câu giả lả: "Lần sau mong Bác lại về đây!". Thì ra đó chỉ câu chào khách, tôi biết tôi thềm cái vẫy tay...

Trần Vấn Lệ